

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. akt I Ca (...),
w sprawie z wniosku E. J.
przy uczestnictwie H. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań, w związku

z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

1. Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wpływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. W tej sytuacji jest oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

W skardze H. J., uczestniczki postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2005 r., o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia, brak jest wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

2. Skarga wprawdzie zawiera wywód zmierzający do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego dotyczy, niemniej nie spełnia też wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Szkoda, którą skarżący jest obowiązany uprawdopodobnić, musi być szkodą majątkową, już wyrządzoną i mającą określony wymiar (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2006 r., IV CNP 48/06, z dnia 13 grudnia 2007 r., II CNP 187/07, oba niepubl.).

Celem uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody skarżąca wskazała, że otrzymała darowiznę w kwocie 15.000 zł, przeznaczoną na spłatę wnioskodawcy i wobec tego, iż do spłaty nie doszło, darowizna została odwołana i skarżąca zwróciła darczyńcom kwotę 15.000 zł. Okoliczności te nie świadczą o uprawdopodobnieniu wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Nie wynika z nich bowiem, że skarżąca doznała uszczerbku majątkowego, w szczególności spowodowanego wydaniem zaskarżonego postanowienia.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.